

Златна генерација рукометаша Борца, која је средином седамдесетих година прошлог вијека жарила и палила Старим континентом, крунисана је прије тачно 31 годину. Тог 11. априла 1976. године "црвено-плави" су пред 5000 гледалаца у Борику савладали данског првака Федерацију са 17:15 и окитили се титулом европског шампиона. Само годину раније, Бањалучани су поклекли у финалу, против Форверца (17:19), али су овај пут били одлучни да оду до краја. И отишли су!

Прва препрека на тријумфалном путу била је Червена хвезда из Чехословачке, која је поражена у оба сусрета (27:14, 26:22). Затим је пала и шпанска Калписа (28:21, 13:13), да би у полуфиналном окршају Борац елиминисао њемачки Гумерзбах (16:16, 15:13). А онда је дошао и тај дуго очекивани 11. април.

"

Ријека

"

навијача слила се у бањалучки храм спорта, да помогну својим љубимцима у мечу одлуке. Свечана атмосфера, бројни гости. Неизвјесност, као редован пратилац спорта, лебђела је у пространом здању – да ли ће Борац успјети?

Бањалучани су добро "отворили" утакмицу. Бункер гостију није могао дуго да одолијева домаћим "бомбардерима", било је 2:1, па 5:2 и 11:7, а са

тим резултатом се отишло на одмор. Било је то десетоминутно затишје пред буру. Данци су кренули одлучно, жењни да преузму контролу. Међутим, сајни Абас Арсланагић као да је имао хиљаду руку. У кризним тренуцима бравурозно је штитио мрежу, у ишчекивању да се његови саиграчи опораве од шока. Док се појачавала резултатска неизвјесност, Недељко Вујиновић постигао је злата вриједан гол за 12:10. Слиједио је погодак Здравка Рађеновића, па опет бравура Арсланагића, коју је у контранападу Раде Унчанин претворио у 14:10. но, Федерација није губила главу. Смањила је прво на 16:14, а преко Хансена је стигла на минус један. До краја је остало

70 секунди, а резултат исти 16:15. Заледила се крв у жилама љубитеља рукомета у Борику када је брзоноги Андерсон све добро урадио и дошао до посљедње препреке – Арсланагића. Слиједи ударац, а тренутак касније Борчева

"

јединица

"

побједнички диже лопту изнад главе. Остајо је било још 16 секунди до краја, исто толико до подвига. Требало је сачувати лопту. Здравко Рађеновић је кренуо и непрописно заустављен. Седмерац! Сви јунаци ником поникоше. Главу диже Вујиновић: тренутак концентрације и корак ка линији седам метара. Шут вјештине и нерава. Гол! И крај! Борац је првак Европе!

У терен су утрчали навијачи,

"

шкљоцали

"

су апарати. Пјесма у Борику уз рефрен

"

Борац је шампион

"

. Велики пехар примио је капитен Милорад Каралић. Из длана у длан, од једног до другог, клизио је низ руке младића у црвеним дресовима.

У дугој историји бх. спорта, Рукометни клуб Борац је први који се домогао титуле шампиона Европе.

Успомене које не блиједе

Милорад Каралић имао је част да први подигне пехар намијењен европском шампиону. Капитен је играо капитенски од првог до послиједњег меча, борио се, "гинуо" на паркету, а на крају се сав тај труд исплатио.

- Сјећана навиру увијек када дође прољеће. Тај 11. април никада нећу заборавити. Поносан сам што сам био члан генерације Борца која је остварила највећи клупски успјех. Али, није то био само тријумф рукомета и Баналуке, већ и спорта у цијелој БиХ и Југославији, јер се мало ко може подичити европском титулом. Штета што екипа није остала на окупу, да још једном прославимо овај велики успјех, као што смо то прије радили. Сада нас је мало у Баналуци, па је то и тешко изводљиво – рекао је тадашњи капитен

"

црвено-плавих

"

Милорад Каралић.

По многим најбољим голман свјета свих времена Абас Арсланагић, и против Федерације затворио је све прилазе своме голу, одбранивши неколико кључних лопти када се "ломио"

резултат.

- Април буди лијепе успомене. Постали смо прваци Европе, а то је свакако велики повиг. Тек сада видимо колико је тешко то постићи и зато овај успјех још више морамо да цијенимо. Све је тог 11. априла било врхунски. Атмосфера у Борику за памћење. Били смо бољи од ривала и више него што резултат то говори. Да смо играли у Данској можда бисмо и лакше тријумфовали. Имали смо императив побиједе јер смо играли на свом терену и то је за нас представљало једну кочницу. Ипак, на крају је све добро завршило. Нажалост, до данас се много тога промјенило. Европа је отишла далеко напријед, клубови имају вишемилионске буџете, а ми једва спајамо крај са крајем. Ова годишница долази у жалосном тренутку, пошто се клуб налази у веома тешкој ситуацији – нагласио је Абас Арсланагић.

Борис Ћого: Довешћемо Федерацију

- Припреме за други Турнир шампиона увелико трају. На добром смо путу да договоримо долазак Кретеја, а учинићемо све и да доведемо Федерацију, коју смо побједили у финалу Купа Шампиона 1976. године.

(Глас Српске)